

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська
ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 33–34 (13938–13939), 23 КВІТНЯ 2021 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

Трагічний ювілей

Мусимо дякувати й пам'ятати

35 РОКІВ ТОМУ, 26 КВІТНЯ 1986 РОКУ, ще до сходу сонця, коли хтось додивлявся мирні сні, закохані зустрічали світанок, а ранні пташки виводили свої скерцо, смертоносний "змії" вирвався з четвертого реактора Чорнобильської атомної електростанції... За лічені хвилини було поінформоване керівництво України й колишнього Радянського Союзу. По тривозі підняті пожежники, рятувальники, медичні працівники. Багато з них не дожили до цієї ювілейної дати. А ті, хто, на щастя, з нами, ніколи не забудуть тривожні дні весни 1986-го.

В дуже непростій ситуації потрібно було підтримувати життя у Прип'яті та навколишніх населених пунктах: Чорнобилі, Іванкові, Поліському. Як відомо, однією з найголовніших сфер і була, і залишається житлово-комунальна. Особлива ж увага в ті дні, зі зрозумілих причин, приділялася воді. Виробниче підприємство «Київоблводоканал» на той час очолював заслужений комунальник, орденоносець, професіонал, людина з високою відповідальністю й великим досвідом роботи Іван Петрович Соломаха. До речі, його домашній телефон 26-го квітня аж розривався. Генеральний директор, як і багато хто, садив картоплю в іншій області в матусі. Повернувшись додому, він о 22:00 уже мчав до Києва на зустріч із заступником міністра житлово-комунального господарства.

А о шостій ранку 27 квітня при в'їзді до Іванкова люди відчували щось незрозуміле: першіння в горлі, сухість у роті. Далі вже їх зустрічали столи з мінеральною водою й пепсі-колою. Пили, але напиться не могли. А потрібно було терміново обстежити стан трубопроводів та свердловин у Чорнобилі, Іванкові, Поліському. Ситуація склалася дуже непростата. Споруди водопостачання, як і каналізаційні, не працювали. Водопостачання і очищення стоків повністю лежали на плечах колективу «Київоблводоканалу». Необхідно було терміново відновлювати роботу свердловин. Кращі спеціалісти, яким довірили ту роботу, працювали в «Бориспільському водоканалі», що входив до складу обласного профільного підприємства. І колектив справився із завданням з честю. Харківський інститут житлово-комунального господарства у стислі терміни розробив проект з очищення стоків. Реконструкцією і відбудовою очисних споруд займався головний інженер підприємства І.А. Засадою разом з технологом О.С. Козофатом за підтримки обласного управління «Пусконаладка».

Нині ці люди згадують, як моторошно було проїздити покинутими населеними пунктами. Вони бачили порожні відчинені будинки з розбитими вікнами, на стінах – картини, ікони. Біля дворів гавкали собаки, нявчали коти. Деревя втратили свій колір, ліс стояв справді рудий...

10 травня в Чорнобильську зону відправилися працівники Білоцерківського ШРБУ на чолі з Ю.А. Колотницьким зі своєю спецтехнікою, потрібною для асфальтування доріг і спорудження могильників для свійських тварин і диких звірів. Це було страшне видовище, згадує Юрій Анастасійович. Коли привозять сотнями корів, свиней, кіз та звалюють у ці рови і їх доводиться загортати.

Вулиці, де вцілів асфальт, вночі були вкриті смертоносними «світлячками» – крихтами графіту, що розліталися під час вибуху реактора. Поверх них стелили новий асфальт.

Ще одним із завдань було перекидати дороги, нагортаючи високі насипи. І саме тоді бригада, яка займалася цією роботою, пережила ще один страшний момент. У вертольота, що набирав пісок і відвозив на дах реактора, відірвалася частина пропелера. Вертоліт утратив рівновагу, не зміг вдало приземлитися, вдарився об насип і кілька разів перевернувся. Один з пілотів випав, рука в нього неприродно повисла, але, не звертаючи на це уваги, він кинувся витягувати напарника, в якого була поламана нога. І як же вони обнімалися, цілувалися, плакали і сміялися від щастя! Збоку дивитися на це було моторошно. А як

почувалися ті двоє хлопців? Ніхто не знає, чи вижили вони. В числі перших відправилася в радіоактивну зону й група водіїв зі смітєвозами та поливотримувачами машинами комунального підприємства КАТП-1028 разом з його керівником Анатолієм Павловичем Диким. В обов'язок цих людей входило організація звалища, дезактивація місцевостей, миття транспорту й доріг. А перед очима – сумна картина звалища: тисячі автомобілів, домашніх речей, меблі, книги, навіть купи грошей, яких ніхто не брав, тому що все випромінювало таку високу радіацію, що дозиметри зашкалювали.

Такі керівники, як Павло Михайлович Сніжко – Білоцерківська ШЕД, Валентин Григорович Штика – начальник

Весна 1986-го...

управління ЖКГ, Анатолій Павлович Дикий – начальник КАТП-1028, Юрій Анастасійович Колотницький – начальник ШРБУ, які цілодобово й повністю забезпечували життєдіяльність зони (вода, світло, благоустрій), працювали вахтовим методом.

Велике навантаження лягло й на працівників побутової техніки. Необхідно було підтримувати комфорт ліквідаторів. Пранням білизни й одягу займалися працівники фабрики «Хімчистка і фарбування одягу» Ольга Петрівна Коновал та Надія Олександрівна Юрчишина, ремонтом побутової техніки – директор заводу «Ремпобуттехніка» Віталій Олександрович Білоконь зі своїми майстрами. Надто великою була й потреба в перукарських послугах. На неї очікували й мешканці Чорнобиля, Іванкова, Поліського, й ліквідатори. Трохи пізніше, у червні-липні, до зони прибули працівники РБУ-2, якими на той час керував Є. Вайнер. Вони ремонтували дахи, виконували внутрішні ремонти.

Вистачало роботи і для галузевої профспілки тут, у Білій Церкві. І вдень, і вночі до міста прибували вагони з евакуйованими матерями з дітками. Їх необхідно було зустріти, перенаправити в готелі, а більшість – у профілакторій «Діброва». Люди виїздили з дому, залишивши все. Брали з собою тільки документи і гроші. Одяг та необхідні речі зносили їм місцеві жителі – хто що міг. Це була всенародна біда...

Згаданим мною землякам-ліквідаторам наслідків страшної Чорнобильської катастрофи, сьогоднішнім важливим людям, у той час було від 30 до 40 років. Сповнені відваги, ентузіазму й патріотизму, вони, як і багато неназваних тут білоцерківців, залишали свої родини і їхали на небезпечну роботу задля рятування нас із вами, всього людства. Тож маємо низько поклонитися цим живим героям і дякувати за їхній неоціненний подвиг. Мусимо й пам'ятати тих, хто вже пішов за вічну межу, можливо, раніше, аніж було відведено долею, – через важкі хвороби, спричинені вселенською чорнобильською бідою.

Антоніна МАР'ЯНСЬКА

Ковідні хроніки

Протидія

Ситуація з поширенням коронавірусу вимагає постійних і рішучих дій – мусимо робити все від нас залежне, аби чинити підступній хворобі відповідний опір. Громада має нарешті поставитися до загрози відповідально й дотримуватися всіх відомих обмежень, а влада – в міру своїх можливостей забезпечити людям захист і гарантію, що за них є кому і чим боротися.

Днями на спеціально обладнаному майданчику, що на території Першої лікарні, відбулося встановлення нових криоциліндрів та здійснене розведення кисню для п'ятиповерхового хірургічного корпусу. Все це зроблено з дотриманням норм ДБН та техніки безпеки.

Киснем буде забезпечено весь корпус, а це 139 додаткових кисневих точок. Запас кисню заплановано довести до 19 тонн.

Міський голова Геннадій Дикий, який відвідав місце встановлення криоциліндрів, подякував усім працівникам, які, незважаючи на величезну затребуваність, працюють саме в нашій лікарні. Крім того, ще раз наголосив на жертвості й відповідальності медиків: «Низький уклін медичним працівникам усіх рівнів, котрі, ризикуючи здоров'ям, рятують білоцерківців та інших жителів нашої громади». Окреме спасибі голова висловив усім, хто дотримується карантинних вимог, чим допомагає лікарям, дає їм можливість виграти додатковий час для роботи, що рятує людські життя.

Виконком вирішив

Обмежено рух транспорту по Северина Наливайка

У зв'язку з реконструкцією тротуарної частини на вулиці Ярослава Мудрого (перехрестя з вул. Северина Наливайка), виконавчий комітет міської ради вирішив тимчасово обмежити рух автотранспорту вулицею Северина Наливайка на період з 14 квітня по 5 травня 2021 року. Відповідні підприємства мають розробити схему організації дорожнього руху на цей період та встановити додаткові дорожні знаки, повідомляє офіційний сайт міської ради.

Стартували конкурси на кращі ескізні проекти

Члени виконкому ухвалили рішення щодо проведення замовлених конкурсів на кращі проекти скульптури «Повітряна куля» та міні-скульптур.

Конкурси стануть початковою ланкою в реалізації проектів-переможців, що пропонуються до фінансування на 2021 рік у рамках громадського бюджету.

Конкурс на кращий ескізний проект скульптури «Повітряна куля» має бути проведений у період до 30 квітня, а на кращий ескізний проект міні-скульптур – до 14 травня 2021 року.

Також було погоджено програму та умови замовлених конкурсів, затверджено склад журі й визначено відповідальних за їхню організацію та проведення.

Ми наближаємося до днів, коли цілі народи віртуально повертаються в часи, значення, трагізм і велич яких неможливо просто стерти з їхньої історичної пам'яті: вони закорінені в душі живих і померлих, вони резонують із сучасними доленосними подіями, а тому продовжують боліти, хвилювати, апелювати до наших сердець... На календарі – весна. Десь чуються не то травневі грози з грозами, не то далекі відлуння минулої війни...

Особливими відлуннями, символами нелюдських страждань, кривавих боїв, неймовірних безповоротних втрат на нашій землі залишаються пам'ятники. Часом доля їхня не менш драматична, аніж у людей, котрим судилося потрапити у м'ясорубку війни. Про це говорити соромно, нестерпно прикро й важко, але мовчати – ще важче. Саме тому сьогодні ми друкуємо листа нашої читачки, людини сердечної та небайду-

Ми попросили фахівців з управління культури й туризму міської ради та департаменту ЖКГ прокоментувати ситуацію. Ось що нам повідомили:

«Пам'ятник «Скорботна мати» на братському захороненні «Курган» встановлений на честь воїнів 232-ї та 340-ї стрілецьких дивізій, що загинули в районі міста Біла Церква в боях під час Другої світової війни. Автори пам'ятника: архітектор Василь Гнезділов та скульптор Володимир Перемьонов.

Щороку на території «Кургану» департаментом житлово-комунального господарства Білоцерківської міської ради проводяться роботи з утримання паркової зони.

У зв'язку з тим, що вандали пошкодили пам'ятник «Скорботна мати», було комісійно проведено його обстеження та визначено роботи, які необхідно провести. Нині на стадії розробки кошторисна документація щодо ремонтних робіт

«Скорботна мати» чекає...

жої, котра сподівається, що бодай після публічного звернення до земляків буде виправлена ганебна для Білої Церкви ситуація з пам'ятником «Скорботна мати».

«В кургані, над яким височіє скульптура, захоронені 187 людей, що загинули в Білій Церкві від рук нацистів. На меморіальній плиті читаємо: «Тут покояться останки наших співвітчизників, закатованих фашистами в роки минулої війни. Протягом 1941–1943 років гітлерівські окупанти знищили майже 45 тисяч військовополонених, партизанів, підпільників та цивільних жителів міста та району. Вічна пам'ять!»...

А з пам'яттю в нас не все гаразд. У кінці травня 2017 року якісь нелюди відрізували два квадратні метри бронзового покриття скульптури матері. Їх розшукують досі... На неодноразові звернення до представників влади всіх рівнів маю одну відповідь: потрібно зробити проект.

пам'ятника. Розглядаються різні варіанти щодо відновлення. Після визначення вартості робіт, буде здійснено ремонт.

Розуміючи всю важливість питання, зокрема й те, що пам'ятник «Скорботна мати» – це високохудожній твір мистецтва, а також що він розташований на братському захороненні, та зважаючи на те, що для його відновлення має бути використано антивандальний матеріал, над питанням ремонтних робіт працюють архітектори, художники та скульптори. Це дуже кропітка робота, яка потребує часу.»

Попри все, ми віримо, що білоцерківці можуть заридити в цій проблемі, яка стала за суттю морально-етичним маркером на людяність. Інакше нам важко буде пояснити вже своєму поколінню, котре хоронить воїнів Східного фронту, чому їхні могили священні для майбутніх поколінь.

Валентина ХРАБУСТ

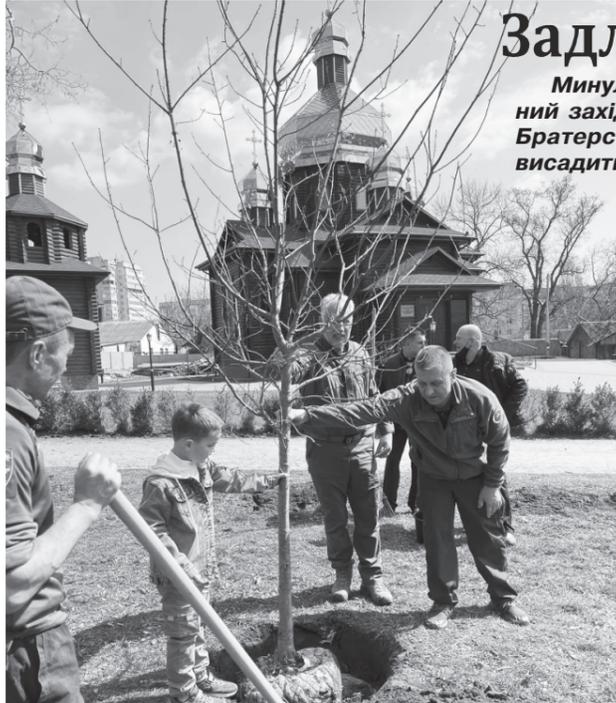
Задля наступних поколінь

Минулого тижня в Білій Церкві відбувся досить символічний захід – представники громадської спілки ВЦС «Бойове Братерство України» завітали до нас, аби в Парку Слави висадити 18-річні червоні дуби та куці спіреї Вангутта.

Разом з воїнами у своєрідній толоці взяли участь міський голова Геннадій Дикий, командир 1129 ЗРП полковник Вадим Волошук, отець Віталій (Храм святого праведного Петра Багатостраждального), представники місцевої влади, військові, волонтери, містяни.

Президент спілки Павло Жебрівський подякував директорів ДП «Білоцерківський лісгосп» Анатолію Вітряку, начальникові постійного лісового розсадника Миколі Атаманенку, а також Ганні Папченко за надані саджанці дубів та куці спіреї.

Гарний для наслідування захід відбувся в рамках Меморандуму про співпрацю, який на початку лютого підписали ВЦС «Бойове Братерство України» та Білоцерківська ОТГ. Мета документа – спільно творити й розвивати патріотичну громаду. А дуби-довгожителі, що, як відомо, символізують велич і могутність та можуть рости на одному місці протягом двох століть, не тільки радуватимуть майбутні покоління нащадків, а й нагадуватимуть про те, що наша сила – в єдності: коли робимо справу гуртом, ніякий ворог нам не страшний!

Залишивши спогади і книги...

Шістнадцятого квітня підступна хвороба забрала життя **Анатолія Івановича Гаю**, члена Національної спілки письменників України, заслуженого працівника культури України, лауреата літературної премії ім. І. С. Нечуя-Левицького, заступника директора Українського фонду культури, військового журналіста.

Народився Анатолій Іванович 15 жовтня 1952 року. Закінчив факультет журналістики Київського університету. Служив в Афганістані. Працював кореспондентом газети «Київська правда». Очолював Київське обласне творче об'єднання письменників Національної спілки письменників України.

З-під його пера вийшла низка прозових книг для дітей і дорослих, збірок повістей та оповідань: «Зажинки» (1979), «Хамаль – місяць весняний» (1984), «Сім струн райдуги» (1985), «Тиша над полігоном» (1986), «На тих афганських рубежах» (1991), «Чорна рота» (1995), «Вужик» (1998), «Палаючий перевал» (1999), «Блаженна Марія» (2002), «Біла Церква – Афганістан – Вічність» (2004). Він був автором книги «Вогненні рубежі Прапорносців», у якій розповідається про героїчний шлях нашої легендарної 72-ї окремої механізованої бригади ім. Чорних Запорозжців, а ще – редактором військового вісника 72-ї бригади «Знамено Перемоги» на російсько-українській війні під Волновахою та Авдіївкою у 2015-2016 роках.

За участь в АТО Анатолій Гай як військовий журналіст нагороджений відзнакою Міністра оборони «За сприяння Збройним силам України», подякою начальника Генштабу, почесним знаком 72-ї окремої механізованої бригади ЗСУ та Історичного товариства «За збереження історії».

Смерть талановитої людини, яка могла ще жити і творити, стала непоправною втратою для рідних, друзів, колег, побратимів, земляків. Тим важче про неї говорити на фоні трагедії, що сталася у відомій родині Гаїв: понад рік тому трагічно загинула донька Олеся, за три

тижні до смерті Анатолія Івановича пішла з життя його дружина Галина Семеновна. Нестерпний тягар горя впав на плечі їхнього сина Юрія...

Хай душі померлих знайдуть вічний спокій. Хай вистачить сили живим витримати важкі випробування і зберегти свічку пам'яті про рідних людей.

*В небесні полинувши далі,
З яких вже нема вороття,
Гаї – Анатолій і Галя –
Покинули рано життя.
Так стрімко пішли в піднебесся
Два вірних родинних крила.
Позвала їх донечка Леся,
Що перша так рано пішла.
Кохали, ростили, творили,
Любили цей сонячний світ,
Та метеоритом згоріли,
лишивши нам в пам'яті слід.
Сльозу витираю і прошу:
(В мольбі на колінах стою)
Прийми їхні, Господи, душі
В небесну обитель свою.
На серці тривожно і гірко,
А душу пронизує щем.
Погасло дві сяючі зірки
І плакало небо дощем.*

Леонід Гажала

«Шануймося»

Ветерани АТО/ООС та інші відомі українці створюють аудіовізуальний контент для українських школярів.

● Перманентний карантин значно ускладнив і без того непросте життя освітян. До переліку звичних проблем додався катастрофічний брак матеріалів для нового виду навчальної діяльності – онлайн-навчання.

● Нестача якісного педагогічно вивіреного українського контенту будь-кого може занурити у депресію, але не вчорашніх АТОвців. Адже всяка служба на війні вчить вирішувати невирішуване і підіймати невідоме.

● Беремо і робимо! – сказали собі вчорашні фронтовики і створили новий проект. Він передбачає серію історичних відеоматеріалів для уроків історії України у середній школі, сайт, де вони будуть розміщені, а також конкретні методичні розробки і поради, як краще використати на уроках новий аудіовізуальний матеріал. Назвали все це знаково – «Шануймося».

● Шануймося! Це слово, яке може бути й побажанням, і привітанням, і настановою. Воно підкріплює нашу впевненість у самоповазі, у почутті власної гідності, у справжності нашого життєвого шляху. Проект «Шануймося» започаткували дві громадські організації – ВГО «Рушійна сила» та ГО «Інвестиції у спадщину та культуру». А виконав роботу колишній фронтовий, а тепер історичний кінопродакшн «Сектор правди».

● Майстри створили 12 відеороликів, які увійдуть до структури пропонованих уроків історії України та будуть безкоштовно представлені на спеціально створеному сайті. Кожен учитель країни зможе скористатись розробкою з таким потрібним під час онлайн-навчання якісним відеоматеріалом.

● Проект задумано так, що відомі українці: політики, письменники, історики, телеведучі, актори, ветерани АТО/ООС та волонтери – розкажуть учням про знакові історичні події безпосередньо з місць, де вони відбувались. Змієві вали і Старокиївська гора, Михайлівський Золотоверхий і Переяславський колегіум, Софійська площа і Бабин Яр перекинуть місток у часі та відкриють дітям славні сторінки нашої історії.

● У кадрі діти побачать письменника Сергія Жадана й політика В'ячеслава Кириленка, Кіборга Олександра Терещенка й громадську діячку Оксану Левкову, полковника Анатолія «Штрліца» Штефана і журналіста Миколу Княжицького. На учнів чекають розповіді насправді цікавих та шляхетних людей.

● Проект створено у співпраці з Києво-Воскресенським лицеем, учні якого старанно відпрацювали на зйомках, як справжні професійні актори.

● Режисерка проекту – документалістка Марічка Яремчук, сценаристка – Алла Мегель, наукова консультантка – Тетяна Сосновська. Підтримав проект «Шануймося» Український Культурний Фонд.

ШАНУЙМО СВОЮ ІСТОРІЮ. І САМІ ШАНУЙМОСЯ, БО МИ ТОГО ВАРТІ!

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

Сердечно вітаємо активістів міської організації ветеранів, які свої дні народження святкують у квітні:

М.М. Терещук, Л.А. Каплун, В.І. Берізка, І.Н. Літвін, Е.В. Студзінська, В.М. Яценко, Р.І. Кудря, В.Л. Ткаленко, М.В. Волошина, В.П. Богуш, М.І. Дземо, Г.І. Заяць, В.М. Кижаков, О.І. Кірічевський, І.П. Лісничий, Н.І. Косяк, Л.В. Корнієнко, Т.Б. Прокопшина, А.П. Спаський.

Хай люди всміхаються щирим теплом,
Хай завжди приходять тільки з добром,
Щоб дні ваші ткалися з світлої долі,
Щоб жили ви в достатку, в добрі і любові.

Б.М. Бомко, голова міської ради ОВУ

Зміни в організації виплати і доставки пенсій та грошової допомоги

Кабінетом Міністрів України 29 березня 2021 року ухвалено постанову № 277 «Про додаткові заходи щодо організації виплати і доставки пенсій та грошової допомоги за місцем фактичного проживання одержувачів у межах України».

Відповідно до постанови, до 1 вересня 2021 року Пенсійний фонд України проведе перший конкурс для відбору організацій, які здійснюватимуть виплату і доставку пенсій та грошової допомоги за місцем фактичного проживання одержувачів у межах України. До його проведення виплату і доставку пенсій здійснюватиме АТ «Укрпошта».

За місцем фактичного проживання з 1 вересня 2021 року отримуватимуть пенсії та грошову допомогу:

- люди з інвалідністю I групи;
- особи, які за висновком лікарсько-консультативної комісії не здатні до самообслуговування та потребують постійного стороннього догляду;
- особи, які досягли 80-річного віку;
- одержувачі державної соціальної допомоги особам, які не мають права на пенсію, та допомоги на догляд.

Особи з вищезазначених категорій отримуватимуть пенсії та грошову допомогу за власним вибором: або через організацію, відібрану на конкурсі, або через обраний самостійно банк з числа уповноважених.

Інші категорії пенсіонерів, які на сьогодні отримують виплати у відділеннях АТ «Укрпошта» або з доставкою додому листоношами, до 1 вересня 2021 року повинні обрати один із уповноважених банків для здійснення подальшої виплати пенсій з переліку:

✓ ПАТ «Кристанбанк»	✓ АТ «Укрсиббанк»
✓ ПАТ «Комерційний Індустріальний банк»	✓ ПАТ АБ «Південний»
✓ ПАТ «Перший Український Міжнародний банк»	✓ ПАТ «Піреус Банк МКБ»
✓ ПАТ «Банк Альянс»	✓ ПАТ «ОТП Банк»
✓ ПАТ «Полтава Банк»	✓ ПАТ «Юнекс Банк»
✓ ПАТ «Радабанк»	✓ ПАТ АКБ «Львів»
✓ ПАТ «Банк Восток»	✓ ПАТ «МТБ Банк»
✓ ПАТ «Східно-Український банк «Грант»	✓ ПАТ «КредіАгріколь Банк»
✓ ПАТ КБ «Акордбанк»	✓ АТ «Альфа Банк»
✓ АБ «Укргазбанк»	✓ ПАТ «Індустріалбанк»
✓ ПАТ «Райффайзен Банк Аваль»	✓ ПАТ «Мотор Банк»
✓ АТ «Державний експортно-імпортерний банк України»	✓ АТ «Ідея Банк»
✓ АТ «Міжнародний Будівельно-інвестиційний банк»	✓ ПАТ «Універсал Банк»
✓ ПАТ «Кліринговий дім»	✓ ПАТ КБ «Приват Банк»
✓ АТ «Банк Кредит Дніпро»	✓ АТ «Ощадбанк»
✓ АТ «Мегабанк»	✓ ПАТ «Мега Банк»
✓ АТ «БАНК Український Капітал»	✓ ПАТ «ТаскомБанк»
✓ АТ «ПроКредит Банк»	✓ АТ «Правекс Банк»
	✓ АТ «Акцент Банк»
	✓ АТ «Полікомбанк»
	✓ ТА «АКБ Конкорд»
	✓ АТ КБ «Глобус»

У разі, якщо до визначеного терміну громадяни не зроблять вибір, виплата пенсій кожному з таких одержувачів з 1 вересня 2021 року здійснюватиметься через поточний рахунок в АТ «Ощадбанк», який буде відкритий за зверненням органу Пенсійного фонду України, про що одержувача буде проінформовано. Громадяни можуть будь-коли змінити уповноважений банк за власним бажанням.

Оксана БУРІМСЬКА,

начальник ВОГ №3 (сервісний центр) ГУ ПФУ в Київській області

Про перерахунок пенсій працюючим пенсіонерам у 2021 році

Частиною 4 статті 42 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» передбачено щорічний перерахунок пенсії з 1 квітня особам, які після призначення (попереднього перерахунку) пенсії продовжували працювати та набули необхідний страховий стаж.

ПЕРЕРАХУНОК ПЕНСІЇ ПРОВОДИТЬСЯ:

- без додаткового звернення особи до органів Пенсійного фонду України;
- особам, які після призначення (попереднього перерахунку) пенсії продовжували працювати та набули не менш як 24 місяці страхового стажу після призначення (попереднього перерахунку) пенсії або менш як 24 місяці страхового стажу, але після призначення (попереднього перерахунку) пенсії пройшло не менш ніж два роки.

У 2021 році буде перераховано пенсії працюючим пенсіонерам, які призначені/перераховані до квітня 2019 року.

Право на перерахунок визначає страховий стаж, набутий на 1 березня року, в якому проводиться перерахунок.

Дані до реєстру застрахованих осіб про страховий стаж за січень-лютий 2021 року надійдуть у складі єдиної звітності зі сплати податку на доходи фізичних осіб та єдиного соціального внеску, яку страхувальники зобов'язані подати до 10 травня.

Перерахунок, передбачений законодавством, буде проведено у травні-червні з 1 квітня.

Оксана БУРІМСЬКА,

начальник ВОГ №3 (сервісний центр) ГУ ПФУ в Київській області

Рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 13 квітня 2021 року № 234 ПРО ОБМЕЖЕННЯ РУХУ АВТОТРАНСПОРТУ ПО ВУЛ. СЕВЕРИНА НАЛИВАЙКА В м. Біла Церква

Розглянувши пояснювальну записку департаменту житлово-комунального господарства Білоцерківської міської ради від 12 квітня 2021 року № 650, відповідно до статті 40 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про дорожній рух», у зв'язку з реконструкцією тротуарної частини по вул. Ярослава Мудрого (перехрестя з вул. Северина Наливайка) в м. Біла Церква, виконавчий комітет міської ради вирішив:

1. Тимчасово обмежити рух автотранспорту по вул. Северина Наливайка на період з 14 квітня 2021 року по 05 травня 2021 року за погодженням з Батальйоном патрульної поліції в м. Біла Церква Управління патрульної поліції у Київській області Департаменту патрульної поліції.
2. Рекомендувати Товариству з обмеженою відповідальністю «БІЛОЦЕРКІВРОЗОПТТОРГ» розробити схему організації дорожнього руху та погодити зазначену схему з Батальйоном патрульної поліції в м. Біла Церква Управління патрульної поліції у Київській області Департаменту патрульної поліції.
3. Встановити дорожні знаки згідно зі схемою організації дорожнього руху, погодженою з Батальйоном патрульної поліції в м. Біла Церква Управління патрульної поліції у Київській області Департаменту патрульної поліції.
4. Рекомендувати Білоцерківському районному управлінню поліції Головного управління Національної поліції у Київській області та Батальйону патрульної поліції в м. Біла Церква Управління патрульної поліції України в Київській області Департаменту патрульної поліції забезпечити нагляд за організацією руху транспорту в районі проведення робіт.
5. Відділу інформаційних ресурсів та зв'язків з громадськістю Білоцерківської міської ради подати рішення для оприлюднення в засоби масової інформації та розмістити на офіційному WEB-сайті Білоцерківської міської ради.
6. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови згідно з розподілом обов'язків.

Геннадій ДИКИЙ, міський голова

Чи можуть пенсіонерів змусити перейти на обслуговування в банки?

З 1 вересня поточного року змінюються правила виплати пенсій та державної допомоги, і певні категорії пенсіонерів та інших отримувачів соцвиплат мають перевести на банківські картки.

■ Постає питання: чи зможуть 2,5 млн людей легко перейти на обслуговування в банки і чи це буде просто? Просто не буде. Не секрет, що в українських селах ні доріг, ні банків, ні банкоматів. Не говорючи вже про те, що такі нововведення для стареньких мають бути підготовленими і супроводжуватися відповідною інформаційною кампанією.

■ – Як можна отак взяти і перевести все на картку? Де я тут нею розплачуся і де я гроші з неї буду знімати? – запитує пенсіонерка Галина Василівна. Відтак зрозуміло, що нібито добрі наміри та плюси банківського обслуговування для людей поважного віку (особливо тих, хто проживає у сільській місцевості) перетворюються на великі проблеми.

■ Крім того, швидкий перехід на картку, враховуючи пандемію, навіть загрожує здоров'ю, коли, щоб зняти з картки гроші, потрібно автобусом, де є велике скупчення людей, дістатися до найближчого населеного пункту, адже багато пенсіонерів мешкають у селах та невеликих містечках, де або взагалі немає відділень банків, або вони нещодавно закрилися. А на проїзд треба додатково витратити гроші або ж просити родичів чи знайомих зняти кошти в банкоматі. Ще необхідно не тільки оформити картку, а й періодично проходити обов'язкову ідентифікацію в банку. І це неповний перелік проблем, з якими стикнуться пенсіонери.

■ Зважаючи на те, що поштові відділення є майже в кожному населеному пункті, а листоноші обслуговують мешканців усіх, без винятку, сіл, селищ, хуторів (навіть найвіддаленіших), можливості пошти доставити та виплатити пенсію – на порядок вищі за будь-який банк. Нині зі ста міст, сіл та селищ міського типу банківські відділення та банкомати є лише в 4. Але й

ця статистика погіршується. Тільки за останні 5 років банківська мережа зменшилася на 40%. Протягом 2020-го кількість банківських відділень скоротилася майже на 870 одиниць, а вся банківська система налічує лише 7134 відділення. Натомість Укрпошта зберегла мережу з майже 11 000 відділень.

■ Та найголовніше – похилий вік, наявність захворювань (чи інвалідності) часто роблять процес отримання пенсії надзвичайно складним, а послуги листоноші – не просто зручними й корисними, а й край необхідними. Адже листоноша не тільки принесе свіжу газету та кошти додому, а й прийме оплату за комунальні послуги, зможе продати за соціальними цінами товари першої необхідності.

■ Заміна поштарів на банкомати має й інші наслідки. За найскромнішими підрахунками, переведення пенсіонерів на обслуговування в банки призведе до скорочення передплати на пресу на понад 30% від загальної обсягу. А йдеться ж про 1249 всеукраїнських, 1363 обласних і районних видань, які існують завдяки передплаті в регіонах. Яку альтернативу запропонують посадовці видавцям, коли редакції почнуть закриватися через вимушене скорочення тиражів? І, головне, яку альтернативу вони запропонують українцям, для яких преса часто залишається єдиним джерелом інформації? Особливо це стосується східних областей, де на всіх потужностях працює рупор російської пропаганди. Тому ми закликаємо можновладців ще раз подивитися на всі аспекти ситуації і знайти таке рішення, яке б враховувало інтереси кожної зі сторін.

■ Підсумовуючи, наголошуємо – ПЕНСІОНЕР САМ ОБИРАЄ МІСЦЕ ОТРИМАННЯ ПЕНСІЇ: у відділенні Укрпошти (доставить листоноша) чи у банку на платіжну картку. Для цього він має написати власноруч

відповідну заяву та надати її до найближчого відділення Пенсійного фонду України.

Тобто коли пенсіонеру говорять, що йому пенсію тепер буде перераховувати банк на картку, а не доставлятиме Укрпошта, – це порушення закону.

■ Тож якщо ви виходите на пенсію й хочете отримувати гроші вдома від листоноші або уже отримуєте кошти на банківський рахунок, але хочете перейти на обслуговування в Укрпошту, потрібно зробити декілька простих кроків:

- ✓ заповнити заяву на отримання пенсії в Укрпошті;
- ✓ підготувати копії документів, які потрібно додати до заяви;
- ✓ надати пакет документів до найближчого відділення Пенсійного фонду України;
- ✓ отримати пенсію у відділенні або вдома від листоноші.

■ У період дії карантину, який встановлено на рівні держави через поширення коронавірусної інфекції, змінено порядок виплати пенсії та соціальної допомоги. Якщо отримувач коштів повідомив листоношу або працівників відділення, в якому він отримує пенсію, про захворювання або має візуальні ознаки респіраторного захворювання, можна призначити іншу особу, яка буде отримувати кошти, або перенести виплату пенсії на наступний виплатний період. У будь-якому з випадків потрібно поінформувати про своє рішення співробітника Укрпошти та надати вичерпну інформацію щодо пенсійних документів та контактних даних.

За інф. Укрпошти

КОЛИ ПЕНСІЯ В УКРПОШТІ

Найромантичніші історії кохання в Україні

Олексій Розумовський та імператриця Єлизавета Петрівна

Молода царівна була зачарована голосом козака Розума. Почула та побачила Єлизавета його у церкві. Відтоді молодий красень весь час перебував при царському дворі.

У 1741 році Єлизавета внаслідок перевороту стала імператрицею. Вже 1742-го вона з Олексієм Розумовським повінчалися. Прихід на трон Єлизавети Петрівни ознаменувався значними змінами в Російській імперії. Зачепили вони й Україну, і не останню роль тут зіграли стосунки імператриці та Розумовського.

Імператриця разом з чоловіком відвідала Україну. Вони побували у Козельці, на Чернігівщині. Тут вона познайомилася з родиною Розумовських. Потім вирушили до Києва. Місто сподобалося імператриці, тож невдовзі тут один за одним почали зводити храми та палаци. Зокрема Маріїнський палац, навколо якого розбили парк. Андріївський храм також збудували за ініціативи імператриці.

Скориставшись можливістю, козацька старшина попросила імператрицю про обрання гетьмана. Єлизавета погодилася, але за умови, що ним стане брат Олексія, Кирило. Роки гетьманства Розумовського за часів Єлизавети були для Києва та Запорізької Січі досить прогресивними. Звичайно, фінанси контролювала Москва, проте за цей час вдалося відродити освітню, соціальну та культурну сфери. Чи могло б це бути реальним, якби не кохання Олексія та Єлизавети?

Ференц Ліст і Кароліна Вітгенштейн

Знаменитий композитор і музикант Ференц Ліст знайшов своє кохання саме в Україні. Ця романтична історія трапилася в Києві 1847 року. Тоді знаменитий композитор гастролював Україною.

Ліст пробув у Києві 10 днів. Під час концерту в Конрактовому домі він і познайомився з Кароліною. Жінка віддала за квиток на благодійний концерт найбільшу суму – 100 карбованців золотом. Тож композитору було дуже цікаво глянути на неї.

Кароліна Вітгенштейн запросила композитора до свого маєтку у Воронівцях, що на Вінниччині. Саме там Ліст написав низку пісень та п'єс, присвячених Україні. Відомий композитор та княгиня закохалися одне в одного. Та на перешкоді їхньому кохання був шлюб Кароліни. Багато років вона добивалася розлучення. Однак вільною стала тільки після смерті чоловіка. Проте й на цьому не завершилися біди Кароліни та Ференца. Освятити їхній шлюб католицькі духівники відмовилися. Розча-

рувавшись у житті, Ліст віддалився від мирської метушні й від Кароліни. Та в заповіті відомий композитор написав про свою кохану: «Вона – джерело всіх моїх радощів і цілителька моїх страждань». Кароліна пережила свого коханого всього на пів року...

Цікавий факт: у Воронівцях місцеві мешканці поставили пам'ятник на честь Ференца Ліста, а також назвали вулицю іменем видатного композитора.

Далі буде

Коли вдивляєшся в Євангельські тексти, які розповідають нам про Страсну седмицю, то бачиш, що постать Ісуса випромінює світло, а образ Юди тоне в темряві. Важко відразу зрозуміти, ким була ця людина, в будь-якому випадку богослови минулих часів здебільшого не прагнули вирвати його постать з темряви, обмежуючись констатацією самого факту: він зрадник.

В Євангелії сказано, що думку зрадити Ісуса в його серце вклав диявол, а потім сатана «ввійшов» у нього (Лк. 22:1 та Ів. 13:27). Перш за все це означає, що вчинок його, з точки зору євангелістів, ірраціональний, бо, за Біблією, дія сатани знеособлює людину, робить її кроки немотивованими. Якщо людина перебуває під владою зла, то відповіді на запитання, чому вона робить це, просто немає.

Дехто роздумує так: щоб Ісус був схоплений, хтось повинен був його зрадити, без зрадника подвиг Христа неможливий. Значить, Юда – свого роду інструмент, за допомогою якого «Син Людський зраджується».

Але це суперечить євангельській уяві про людську свободу, що є ознакою безумовної цінності й унікальності кожної особистості. Юда – не засіб! А разом з тим він зраджує Ісуса. Чому? Про це може говорити його прізвисько Іскаріот, якщо його розуміти не як «іш Каріотат» (людина з Каріоту), а як арамейське «шикарія», що походить від латинського sicarius («кинджальщик»).

То чи був взагалі Юда зрадником? По-перше, Ісус іде на смерть добровільно, «як є написано про Нього». По-друге, і це найважливі-

Апостол зради

ше – Він досить добре відомий всім і до того ж не намагається ховатися. Якоїсь особливості необхідності у зрадникові не було – це дуже важливо. І без участі Юди Ісус теж був би схоплений та розп'ятий.

Є два види зрадників.

Одні вночі відчиняють міські ворота, щоб впустити ворогів. Їхне зрадництво – нехай зі знаком «мінус», але вчинок. Інші переходять на бік ворогів, що вже ввійшли в місто без їхньої допомоги, але доводять при цьому, що завжди були на їхньому боці, щоб отримати з нової ситуації хай мінімальну, але користь. Таке зрадництво – ознака безкінечної слабкості та чогось дуже хворобливого, але разом з тим безкінечно сучасного і характерного якраз для нашої епохи. Зрадників першого типу тепер майже не буває, друго – скільки завгодно.

Юда – серед останніх. Він зраджує не Учителя, а самого себе, своє учнівство, свою вірність Ісусові і всіх, хто навколо Нього. Він іде і отримує гроші, невеликі, бо за такого роду зраду багато не дадуть; повертається до себе з грішми і прозріває: «Згрішив, зрадивши кров невинну» (Мт. 27:4).

Якби Юда справді був ключовою фігурою під час взяття Христа під варту, він би не наклав на себе руки, а навпаки, відчув би себе переможцем. Він просто намагався нагріти руки на його арешті та його смерті і тому не зміг, як Петро, розплакатися так гірко і так прорватися

через свою слабкість і боязливості – і стати в результаті тим Петром, котрого ми шануємо вже дві тисячі років. Юда – один із найближчих учнів Ісуса, як і Петро. Він – один із дванадцяти, як говорить сам Ісус, «що вмочив зі Мною у сіль руку», тобто учасник Таємної вечері. Він маленька людина, що не впоралася зі своїми маленькими грішками (пристрастями), – ось хто такий Юда Іскаріот. Саме це робить його зраду особливо страшною. Його ім'я стало символом найнижчого і найпідлішого, але ж в його становищі може опинитися кожен.

Ще отець Сергій Булгаков порівнював Євангелію з іконою, на якій зображено Ісуса зі своїми учнями. Тільки зображений Він на ній не фарбами, а словами. Є на цій іконі місце і для Юди. Образ його написаний євангелістами зовсім не для того, щоб ми його ненавиділи чи зневажали (Євангелія цього не вчить!). Він стоїть тут десь збоку, в темряві, безмовно, як дорожній знак, попереджаючи кожного з нас: «Не йди тією дорогою, яка стала моєю. Не зраджуй свого учнівства, хоч інколи це буває дуже непросто».

Микола ОТИЧЕНКО

Грубі методи

Покійний Задорнов довго і плідно виховував у пострадянських людей зверхність і насмішливу зневагу до людей «за бугром», бо в них «соображалки» немає. Попутно він не забував принижувати українців, але зараз не про це. Вірячи тим кумедним, а інколи й відверто брехливим «бувальщинам» російського сатирика, ми утверджувалися в думці, що той шаблон міжлюдських відносин, який маємо, – найкращий із можливих, як би побагатому не жили ті буржуї. Що це нормально: дури ти одне одного, грабувати, обпиватися горілкою, перекладати свою халатність на інших та просто бити одне одному пики. Все це у професійній ораторській подачі коміка викликало відвертий регіт і величезну порцію гормонів щастя.

Ми дійшли до того, що почали сміятися над цивілізованими європейцями, конкретно з того, що мали б у них переймати, а не з чого кпинити. Пригадую історію, розказану однією блогеркою у «Фейсбуці». Вона, будучи за кордоном, підібрала десь на вулиці пораненого їжачка, прибігла з ним до медиків і була вражена тим, з якою серйозністю ті поставилися до дрібного пацієнта. Жінка просто стримувала сміх, адже це якийсь абсурд: тваринці зробили ретельний огляд, надали першу медичну допомогу, після чого швидко оформили героїні опікунство, відповідно до якого буде приходити матеріальна допомога, а їжачка треба буде возити на процедури – стільки галасу і рухів (прописаних у відповідних законах, бо ж ме-

тоді доглядали постраждалу людину) та вітчизняними аналогами.

Ще один приклад викривленого ставлення побачив нещодавно. Голлівудський блокбастер «Ліга справедливості» про супергероїв хоча й вийшов давненько (перша його версія), але все ще фонтанує інформаційними приводами. Зокрема, недавно стало відомо, що режисер Джосс Уідон, який закінчував роботу над цим фільмом, дуже поспував стосунки ледь не з усім акторським складом, зокрема й із популярною красунею, акторкою єврейського походження Галь Гадот. Та відмовлялася говорити деякі репліки, які абсолютно не пасували її персонажу (час показав, що мала рацію, як і решта акторів, які намагалися щось донести постановнику). Уідон на цей «акт непокорі» почав погрожувати, що зіпсує її кар'єру, показавши героїню у фільмі повною дурепою. У коментарях під новиною з цими голлівудськими розбірками невідвратно з'являлися думки на кшталт «Правильно дядько робив. Не вистачає тим розніженим акторчикам

дики не імпровізували, а діяли за протоколом) через якесь жалюгідне колюче створіння. Але коли панянка вийшла з поліклініки з їжачком на руках, то притамований сміх швидко перетворився на камінь у горлі. На неї нарешті накопало усвідомлення тої прірви, яка розчахнулася між тамтешніми загальними цінностями, системою охорони здоров'я (уявіть, як би

дисципліни». Порушення усіх можливих норм трудової і міжлюдської етики не обходило тих коментаторів, адже погрози, матюки, крик і кулаки – то найліпші аргументи в будь-якій суперечці, чи не так?

Звісно, справа тут не тільки в Задорнові. Через цілу міріаду факторів і дивізій пропагандистів ми звикли до грубих, неприпустимих для цивілізованого світу методів. Байдуже, що б'ють по пиці. Важливо лише хто і кому. Всі були в захваті, коли сталося «Вийди отсюда, розбійник!», адже він їм показав! Але ця вистава лише проілюструвала, що хтось ладен дискредитувати власну посаду заради ефектного виступу. Електорату до смаку пацанська бравада, коли привселюдно принижують того, хто, мовляв, заслужив. Але якщо таким чином легітимізується сам інструмент привселюдного приниження, то завтра його об'єктом може стати будь-хто. І нікого не цікавитиме, заслужено чи ні. Всі продовжуватимуть триумфувати й веселитися. Окрім того, ково облили брудом. У нього, скоріш за все, триумфу й веселощів буде менше.

Формула грубих методів веде суспільства на дно, де за кривий погляд у бік пана людини випикуватимуть різок, посилять її в тюрму або на розстріл. А ми таке вже бачили, спасибі, більше не треба. Принципово змінимо підхід. Намагаймося не вчити дітей, як краще відлупцювати того, хто підняв на них руку, а створювати країну, де той, хто вдарив, буде стовідсотково покараний, адже це – злочин! Думаймо замість того, щоб кричати й махати кулаками. Годі підбадьорювати хамів тільки через те, що в цю секунду наші з ними інтереси збіглися. Адже ми заслужили, щоб поважати й турбуватися одне про одного. Ну і, звісно, про наших їжачків.

Богдан ХРАБУСТ

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 61300346000026000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.